

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2071).

Der var stillet følgende ændringsforslag:

Af Fuglsang, Ragnhild Andersen, Alfred Jensen, Lynnerup Nielsen og Petra Petersen:

Til § 2.

1) Paragraffen affattes således:

„§ 2. Udlevering af danske statsborgere kan kun ske, såfremt vedkommende i de sidste 5 år forud for den straffbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, og hvis straffen for handlingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre en højere straf end hæfte.“

Til § 4.

2) Paragraffen affattes således:

„§ 4. Der kan ikke finde udlevering sted for en handling, som udgør en politisk lovovertrædelse.“

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Fuglsang: Som bebudet ved anden behandling af det foreliggende lovforslag har den kommunistiske folketingsgruppe nu stillet 2 ændringsforslag til lovforslaget. Vi er klar over de indvendinger, der kan komme både med hensyn til det ønskelige i en nogenlunde ensartet lovgivning i de nordiske lande og med hensyn til, at vi, som forholdene er nu, i al almindelighed kan føle os nogenlunde trygge, eftersom det jo hedder i lovforslaget, at hvad f. eks. de politiske lovovertrædelser angår, skal lovovertrædelserne være strafbar også her i Danmark. Videre siges der, at vi „kan“, ikke at vi „skal“ udlevere.

Ikke desto mindre var det ikke alene mig og mit parti, der var betænkelige både i fjor og nu i år, men der blev også udtrykt betænkeligheder af andre ærede ordførere; de byggede bl. a. på modstand mod selve den tanke at bryde med asylretten som

princip og vel også på erindringen om, hvad vi erfarede under besættelsesårene.

Naturligvis kan vi formelt ændre en eventuel praksis i så henseende, hvis forholdene i de andre nordiske lande politisk skulle ændre sig, men vi ved og kan forestille os, hvor svært det kan være, hvis den anden part vil være i stand til at henvide til eventuelle fortilfælde.

Lad mig ganske kort motivere de 2 ændringsforslag.

Når jeg i ændringsforslag nr. 1 foreslår den tid, danske statsborgere skal have opholdt sig i det andet land, for at udlevering kan finde sted, forlænget til 5 år, er det af hensyn til yderligere beskyttelse af danske statsborgere. Hvad ændringsforslag nr. 2 til lovforslagets § 4, der angår de politiske lovovertrædere, angår, er det væsentlige for mig selve ønsket om at bevare asylretten som princip. Herudfra anbefaler jeg de 2 ændringsforslag til vedtagelse.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne anbefale tingets ærede medlemmer at stemme imod begge de stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 1 vedrører lovforslagets § 2. Det fremgår af lovforslagets § 2, at der åbnes mulighed for at udlevere en dansk statsborger, hvis han i de sidste 2 år forud for den straffbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes. Det, det ærede medlem foreslår, er, at bopælstiden skal ændres fra 2 til 5 år; men yderligere opstiller det ærede medlem den betingelse, at forholdene efter dansk ret skal kunne medføre højere straf end hæfte. Dernæst indebærer det ærede medlems ændringsforslag — og det er i og for sig det væsentligste — at den nuværende bestemmelse i lovforslaget, hvorefter der uanset bopælsforholdene kan ske udlevering for forhold, der efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år — altså de allervorste forbrydelser — skal udgå.

Om dette ændringsforslag, nr. 1, vil jeg gerne sige, at det i realiteten nærmer sig forbud mod udlevering af egne statsborgere, og det mener jeg af mange grunde ikke er rimeligt. Jeg vil for det første pege på — hvad det ærede medlem vist også nævnte